

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 116.450 van 26 februari 2003
in de zaak A. 116.298/VII-25.643**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. DELVAUX,
 kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
 Stationsstraat 10A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 1 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 7 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 19 december 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 september 2001 en verklaarde zich op 28 december 2001 vluchteling.

1.2. Op 15 januari 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 januari 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Slovaaks staatsburger, verklaart dat u in Slowakije problemen kende omwille van de Rom-origine van uw man. U heeft op 6 september 2001 het land verlaten en bent op 7 september 2001 in België aangekomen, waar u op 28 december 2001 een derde asielaanvraag indiende. Op 6 november 1997 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. Op 7 juli 1998 deed u afstand van uw asielaanvraag. Op 12 augustus 1998 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in in België, die afgesloten werd

met een weigering van het vluchtelingenstatuut door de Vaste Beroepscommissie op 22 december 1999.

U verklaart dat u in augustus 2001 vanuit België gerepatriëerd werd naar Slowakije. U bleef ongeveer één maand in Kosice. De scholen weigerden u kinderen in te schrijven omdat ze zo lang in België hadden verbleven en omdat hun vader zigeuner was. U en uw kinderen werden op straat gemeden, beledigd en vernederd. U besloot terug te keren naar België.

Er dient te worden opgemerkt dat de problemen die u aanhaalt niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. Noch u noch uw kinderen werden in hun fysische integriteit aangetast. Problemen om kinderen op school in te schrijven, beledigingen en vernederingen zijn vormen van algemene discriminatie door privé-personen ten opzichte van de Rom-bevolking en worden niet als een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gezien. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u reeds begin september 2001 in België aankwam en u pas op 28 december 2001 asiel aanvraag hetgeen de ernst van de vrees die u beweert te koesteren aantast.

Gelet op het voorgaande kan wat u betreft geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document (paspoort) bevestigt enkel uw identiteit en wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt ingeroepen van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 6 van het E.V.R.M.;

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de lezing van het middel ook zou kunnen worden opgemaakt dat de verzoekende partij de materiële motivering geschonden acht; dat de verzoekende partij er echter niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevalen; dat, vermits de verzoekende partij ook in het verzoekschrift voor de Raad van State geen elementen aanhaalt die het tegendeel aannemelijk zouden kunnen maken, er geen reden is om te besluiten dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk is; dat de bijkomende opmerking van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij nadat ze reeds begin september 2001 België binnenkwam pas op 28 december 2001 asiel aanvraag hieraan geen afbreuk doet;

Overwegende dat de Conventie van Genève, niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling;

Overwegende dat artikel 6, § 1, van het E.V.R.M. stelt dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld; dat deze bepaling enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig februari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	H. KETS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. KETS.

E. BREWAEYS.